

136

Kedd 1359-1372

HÁLAADÁS ÉS DICSÉRET AZ ATYÁNAK

1359 Az Eucharisztia, Krisztus által a kereszten beteljesített üdvösségünk szentsége, a dicséret áldozata is hálaadásul a teremtés művéért. Az eucharisztikus áldozatban Krisztus halála és föltámadása által az egész Istentől szeretett teremtést följajánljuk az Atyának. Krisztus által az Egyház a dicséret áldozatát ajánlhatja föl hálaadásul mindazért a jóért, szépért és igazért, amit Isten a teremtésben és az emberi nembn alkotott.

1360 Az Eucharisztia a hálaadás áldozata az Atyának, áldás, mellyel az Egyház háláját fejezi ki Istennek minden jótéteményéért: mindazért, amit Ő a teremtésben, a megváltásban és a megszentelésben tett. Az Eucharisztia tehát elsősorban "hálaadást" jelent.

1361 Az Eucharisztia a dicséret áldozata is, amellyel az Egyház az egész teremtés nevében éneklí Isten dicsőségét. E dicsérő áldozat csak Krisztus által lehetséges: Ő személyéhez, dicséretéhez és közbenjárásához kapcsolja a híveket, és így a dicséret áldozatát Őáltala és Ővele ajánljuk föl az Atyának, és Őbenne nyer elfogadást.

KRISZTUSNAK ÉS AZ Ő TESTÉNEK, AZ EGYHÁZNAK ÁLDOZATI EMLÉKEZETE

1362 Az Eucharisztia Krisztus húsvétjának emlékezete, egyetlen áldozatának aktualizálása és szentségi följajánlása az Ő teste, az Egyház liturgiájában. Minden kánonban az alapítás szavai után megtaláljuk az anamnézisnek vagy megemlékezésnek nevezett imádságot.

1363 A Szentírás értelmében a megemlékezés nem csupán visszaemlékezés elmúlt eseményekre, hanem azoknak a csodatetteknek a hirdetése, melyeket Isten az emberek javára művelt. Ezen események liturgikus ünneplésében bizonyos módon maguk az események jelenvalóvá és aktuálissá válnak. Így érti Izrael népe az Egyiptomból történt szabadulását: valahányszor ünneplik a húsvétot, a kivonulás eseményei megjelennek a hívők emlékezetében, hogy életüket ezen eseményeknek megfelelően alakítsák.

1364 Az Újszövetségben a megemlékezés új értelmet kap. Amikor az Egyház az Eucharisziát ünnepli, Krisztus húsvétjára emlékezik, ami jelenvalóvá válik: az áldozat, amelyet egyszer s mindenkorra ajánlott föl a kereszten, mindig aktuális marad: "Valahányszor az oltáron megünnepeljük a keresztáldozatot, melyben »Krisztus, a mi húsvéti bárányunk föláldoztatott« (1Kor 5,7), megvalósul megváltásunk műve".

1365 Mivel az Eucharisztia Krisztus húsvétjának emlékezete, áldozat is. Az Eucharisztia áldozati jellege magukból az alapító szavakból is kitűnik: "Ez az én testem, mely értetek adatik", és "ez a kehely az új Szövetség az én véremben, mely értetek kiontatik" (Lk 22,19-20). Az Eucharisziában Krisztus ugyanazt a testet adja, melyet értünk a kereszten odaadott, és ugyanazt a vért, melyet kiontott "sokakért (...) a bűnök bocsánatára" (Mt 26,28).

1366 Az Eucharisztia tehát áldozat, mert megjeleníti (jelenvalóvá teszi) a kereszt áldozatát, mert annak emlékezte, s mert annak gyümölcsét alkalmazza:

Krisztus "a mi Urunk és Istenünk, (...) a kereszt oltárán egyszer áldozta föl magát a halál által az Atyának, (...) hogy az embereknek örök megváltást szerezzen: mivel azonban halála után az Ő papsága nem szűnik meg (Zsid 7,24.27), az utolsó vacsorán, »azon az éjszakán, amelyen elárultatott« (1Kor 11,23), (...) szeretett jegyesének, az Egyháznak (miként az emberi természet igényli) (...) látható áldozatot hagyott, hogy az a kereszten egyszer bemutatandó véres áldozatot megjelenítse, s emlékezete az idők végezetéig megmaradjon, és üdvözítő ereje azoknak a bűnöknek megbocsátására, melyeket naponta elkövetnek, alkalmaztassék."

1367 Krisztus áldozata és az Eucharisztia áldozata egy áldozat: "egy és ugyanaz az áldozati adomány; a papok szolgálatával fölajánló személy ugyanaz, mint aki akkor a kereszten föláldozta önmagát, csak az áldozatbemutatás módja különbözik". "S mivel ebben az isteni áldozatban, mely a szentmisében történik, ugyanaz a Krisztus van jelen és áldoztatik föl vérontás nélkül, aki a kereszt oltárán »egyszer véresen áldozta föl önmagát« (...), ez az áldozat valóban engesztelő."

1368 Az Eucharisztia az Egyház áldozata is. Az Egyház, mely Krisztus teste, részt vesz Fejének áldozatában. Ővele teljes egészében áldozat lesz. Kapcsolódik az Ő minden emberért történő közbenjárásához az Atyánál. Az Eucharisziában Krisztus áldozata az Ő teste tagjainak áldozata is lesz. A hívők élete, dicsérete, fájdalma, imádsága és munkája egyesül Krisztus életével, dicséretével, fájdalmával, imádságával és munkájával és az Ő teljes odaadásával; és ezáltal új értéket nyer. Krisztus oltáron jelenlévő áldozata minden keresztény nemzedéknek megadja a lehetőséget, hogy egyesüljön az Ő áldozatával.

A katakombákban gyakran szélesre tárt karokkal, orante testtartásban imádkozó nő alakjában ábrázolják az Egyházat, mely - mint a kereszten karjait kitaró Krisztus - Őáltala, Ővele és Őbenne ajánlja föl önmagát és jár közben minden emberért.

1369 Az egész Egyház egyesül Krisztus áldozatával és közbenjárásával. A Pápa, aki Péter szolgálatát végzi az Egyházban, minden szentmiséhez kapcsolódik, melyben mint az egyetemes Egyház egységének jelét és szolgáját név szerint említik. A helyi püspök mindig felelős az Eucharisztia ünnepléséért, akkor is, ha egy pap mutatja be; megemlítik a nevét, hogy jelezzék, ő a részegyház vezetője a papság körében és a diakonusok segítségével. A közösség minden egyéb szolgálattévőért is közbenjár, aki érte és vele bemutatja az eucharisztikus áldozatot.

"Az a szentmise érvényes, melyet a püspök vagy az ő megbízottja vezetésével ünnepelnek."

"A papok szolgálata által a hívők lelki áldozata egyesül Krisztusnak, az egyetlen közvetítőnek áldozatával, melyet a papok keze az egész Egyház nevében vérontás nélkül és szentségi módon a szentmisében fölajánl egészen addig, amíg az Úr el nem jön."

1370 Krisztus áldozatával nemcsak a földön élő tagok, hanem azok is egyesülnek, akik már a mennyei dicsőségben vannak: az Egyház a Boldogságos Szűz Máriával közösségben és róla, valamint az összes szentekről megemlékezve ajánlja föl az eucharisztikus áldozatot. Az Egyház az Eucharisziában bizonyos értelemben Máriával együtt áll a kereszt tövében, egyesülve Krisztus áldozatával és közbenjárásával.

1371 Az eucharisztikus áldozatot az elhunyt hívőkért is fölajánlják, "a Krisztusban elhunytakért, akik még nem tisztultak meg teljesen", hogy beléphessenek Krisztus világosságába és békéjébe.

"Bárhon helyezték el ezt a testet: semmi aggodalmatok ne legyen miatta; csak arra kérlek titeket, hogy az Úr oltáránál emlékezzetek meg rólam, bárhon lesztek."

"Azután (az anaforában) az elhunyt szent atyákért és püspökökért, és általában a közülünk elhunytakért (imádkozunk); mert hisszük, hogy ez nagyon javára válik azoknak a lelkeknek, akikért imádkozunk e szent és félelmetes áldozat színe előtt. (...) Mi magunk is könyörgéseket ajánlunk föl

Istennek az elhunytakért, még ha bűnösök voltak is, (...) a bűneinkért föláldozott Krisztust ajánljuk föl, engesztelvén Istent, az emberek barátját mind értük, mind önmagunkért."

1372 Szent Ágoston csodálatos szintézisbe foglalta e tanítást, mely arra készítet, hogy egyre teljesebben vegyünk részt Megváltónk áldozatában, amit az Eucharisziában ünneplünk:

"Az egész megváltott közösség, azaz a szentek gyülekezete és társasága Istennek följánlott áldozat lesz a nagy Pap által, aki önmagát is följánlotta értünk a szenvedésben, hogy ily nagy Fő teste lehessünk a szolga alakja szerint. (...) Ez a keresztények áldozata: »Sokan egy test vagyunk Krisztusban« (Róm 12,5). Amit az Egyház az oltárnak a hívők számára is ismert szentségével gyakorol, ahol megbizonyosodik arról, hogy abban, amit föláldoz, önmaga áldoztatik föl."